

Sygn. akt II Ca 600/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki (spr.)
Sędziowie	SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSO Paweł Hochman
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Funduszu (...) w G.

przeciwko S. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23 maja 2016 roku, sygn. akt I C 191/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego S. B. na rzecz powoda (...) Funduszu (...) w G. kwotę 46.012,09 (czterdzieści sześć tysięcy dwanaście, 09/100) złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 10% w stosunku rocznym, poczynając od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 7.118 (siedem tysięcy sto osiemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądza od pozwanego S. B. na rzecz powoda (...) Funduszu (...) w G. kwotę 4.701 (cztery tysiące siedemset jeden) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSO Paweł Hochman

Sygn. akt: II Ca 600/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 lutego 2016 roku powód (...) Fundusz (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. B. kwoty 46 012,09 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W dniu 4 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Radomsku, w sprawie sygn. akt INc 198/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym odpowiadający żądaniu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z 17 lutego 2016 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Radomsku oddalił powództwo oraz zasądził od powoda (...) Funduszu (...) w G. na rzecz od pozwanego S. B. kwotę 4817 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2009 roku pozwany S. B. oraz (...) Bank S.A z siedzibą we W. zawarli umowę pożyczki w kwocie 24 497,37 złotych z okresem spłaty do dnia 28 marca 2014 roku. Integralną część umowy stanowił „Regulamin wydawania i używania kart kredytowych (...) Banku S.A.”.

Pożyczkodawca wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki 28 września 2009 roku. W dniu 21 lutego 2011 roku Sąd Rejonowy w Radomsku, w sprawie sygn. akt I Co 401/11 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu w dniu 17 stycznia 2011 roku przez wierzyciela (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą we W. przeciwko dłużnikowi S. B. do kwoty 73 492,11 złotych.

W dniu 30 listopada 2012 roku pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a powodem (...) Fundusz (...) we W. zawarta została umowa sprzedaży wierzytelności przysługujących Bankowi względem dłużników z tytułu zawartych z nimi umów bankowych (należność główna, odsetki, kary umowne, zwrot kosztów i opłat)

Mając tak poczynione ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlega oddaleniu jako przedawnione.

W niniejszej sprawie powód żądanie pozwu oparł na twierdzeniu, iż przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego będąca przedmiotem umowy cesji z dnia 30 listopada 2012 roku wynikająca z tytułu zawarcia przez poprzednika prawnego powoda umowy pożyczki z dnia 17 marca 2009 roku. Powód wskazał, że dochodzi od pozwanego zapłaty w łącznej kwocie 46 012,09 złotych na co składa się 22 872,58 złotych z tytułu niespłaconego kapitału oraz kwota 23 139,51 złotych z tytułu odsetek.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż pozwany nie dopełnił obowiązku na nim ciążącego wynikającego z umowy pożyczki i regulamin poprzednika prawnego powoda i nie spłacił w całości zadłużenia. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez pełnomocnika pozwanego, który podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Zarzut ten w ocenie Sądu jest uzasadniony.

W niniejszej sprawie zobowiązanie pozwanego dotyczy zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 17 marca 2009 roku. Na podstawie przepisu art. 509 k.c. powód (...) Fundusz (...) w G. nabył od (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wierzytelność w dochodzonej wysokości, a więc może jej skutecznie dochodzić przed sądem.

Roszczenia związane z przedmiotową umową pożyczki stały się wymagalne najpóźniej z datą sprzedaży wierzytelności. Zatem przyjmując należy za pełnomocnikiem powoda, że roszczenie w dacie wniesienia pozwu w dniu 29 stycznia 2016 roku było już przedawnione. Po zamknięciu rozprawy pełnomocnik powoda podał okoliczności związane z nadaniem klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...), wystawionemu w dniu 17 stycznia 2011 roku przez wierzyciela (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą we W. przeciwko dłużnikowi S. B. do kwoty 73 492,11 złotych.

Pełnomocnik powoda nie wykazał, by w jakikolwiek inny sposób doszło do przerwania biegu przedawnienia. Nawet gdyby przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o wszczęciu egzekucji komorniczej w 2012 roku to w dniu wniesienia niniejszego pozwu roszczenie było przedawnione.

W oparciu o dokonane wyżej rozważania Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako przedawnione.

Pełnomocnik powoda w apelacji zaskarżył wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasad doświadczenia życiowego uznaniu przez sąd, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu, podczas gdy pozwany dokonując dobrowolnych wpłat na poczet zadłużenia przed datą wniesienia pozwu uznał w całości roszczenie powoda;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 117 § 2 zd. k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, iż wierzytelność dochodzona w ramach niniejszego postępowania uległa przedawnieniu przed datą wniesienia pozwu, podczas gdy w dacie jej wniesienia do sądu była ona wymagalna i nieprzedawniona z uwagi na okoliczność, iż w okresie od dnia 25.09.2013 do dnia 29.07.2015 r. pozwany dokonał kilku wpłat tytułem spłaty zadłużenia, a tym samym miało miejsce tzw. uznanie niewłaściwe przez pozwanego w rozumieniu art. 123 § 1 pkt. 2 k.c.,

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i całkowite pominięcie okoliczności, iż pozwany dokonał wpłat tytułem spłaty zadłużenia, a tym samym uznał roszczenie dochodzone przez powoda w ramach niniejszego postępowania w rozumieniu art. 123 § 1 pkt. 2 k.c.;

4. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia podstawy faktycznej oraz przyczyn dla których Sąd uznał, iż wpłaty dokonane dobrowolnie przez pozwanego na rzecz przedmiotowego zadłużenia nie przerywają biegu terminu przedawnienia, co miało istotny wpływ na rezultat niniejszego postępowania;

5. nierozpoznanie istoty sprawy;

Wskazując na powyższe wnosił o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych za I i II instancję; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja jest uzasadniona.

Strona powodowa w terminie przed rozpoczęciem rozprawy na której doszło do wydania orzeczenia przez Sąd Rejonowy złożyła wnioski dowodowe, które nie zostały niestety przez Biuro Podawcze tego Sądu przekazane niezwłocznie sędziemu sprawozdawcy. Uchybienie w/w miało ten skutek, że Sąd I instancji nie odniósł się do w/w faktów wpłaty dokonanej przez pozwanego i skutków jakie w/w wpłaty wywołały w przedmiocie biegu przedawnienia roszczenia.

Z przedstawionych przez pełnomocnika powoda dowodów wynika, że pozwany został zawiadomiony o dokonanej cesji wierzytelności, wskazano mu nabywcę wierzytelności oraz podano numer rachunku na który obowiązuje jest dokonać spłaty.

Pozwany dokonał trzech wpłat na konto strony powodowej, a mianowicie w dniach: 25.09.2013r. – 100 zł; 07.11.2013 r. – 100 zł i 29.07.2015 r. – 30 zł.

Trafnie zatem strona powodowa podnosi, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji nie znajdują oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 123 § 1 pkt 2 k.c. jest uzasadniony. W sprawie niniejszej dokonane przez pozwanego, przytoczone wyżej, wpłaty świadczą o uznaniu roszczenia. O uznaniu roszczenia można mówić wówczas, gdy określone zachowania dłużnika dotyczą w sposób jednoznaczny skonkretyzowanego, skierowanego przeciwko niemu roszczenia. Dokonanie przez pozwanego zapłaty w/w rat z tytułu zadłużenia uzasadnia twierdzenie powoda, że zachowanie pozwanego stanowi uznanie roszczenia.

Uznanie roszczenia przez osobę przeciwko której ono przysługuje nie wymaga złożenia oświadczenia woli, a wystarczające jest zewnętrzne wyrażenie przeświadczenia o istnieniu roszczenia, a więc oświadczenia wiedzy. Taki stan faktyczny występuje w niniejszej sprawie. Pozwany bowiem wiedząc o dokonanej przez bank cesji dokonał trzykrotnie (ostatnia miała miejsce w dniu 29.07.2015 r.) na rzecz powoda wpłaty łącznie kwoty 230 zł. Dokonanie przez pozwanego płatności na poczet wierzytelności jest czynnością, która przerwała bieg przedawnienia.

Skutkiem czynności dokonanych przez pozwanego jest to, że wierzytelność strony powodowej nie jest przedawniona i może być skutecznie dochodzone na drodze sądowej.

W sprawie niniejszej wysokość wierzytelności dochodzonej przez powoda od pozwanego nie była kwestionowana.

Sąd Okręgowy uznając, że w sprawie doszło do naruszenia prawa materialnego tj. art. 123 § 1 pkt 2 k.c. na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił dochodzone powództwo w całości.

Ponieważ strona pozwana przegrała niniejszy proces na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzono od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu za obie instancje.

SSA w SO Arkadiusz Lisiecki

SSA w SO Grzegorz Ślęzak SSO Paweł Hochman